

Sygn. akt II Ca 1140/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Beata Woźniak

Sędziowie: Tomasz Józkowiak

Ewa Blumczyńska

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2020 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 11 sierpnia 2020 roku

sygn. akt V C 3419/18

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Tomasz Józkowiak Beata Woźniak Ewa Blumczyńska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2018 r. powódka J. M., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła do Sądu Rejonowego w Białogardzie o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 41.080,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 listopada 2017 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 41.080,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lutego kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie oddalił powództwo,
3. kosztami procesu obciążył pozwaną i zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 7.672 zł, w tym 3.600 zł tytułem zastępstwa procesowego powódki, kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu zaliczki uiszczonej przez powódkę na poczet wynagrodzenia biegłego i kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
4. nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, kwotę 515,25 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła pozwana, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) nieważność postępowania poprzez niezastosowanie art. 196 § 1 w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. i błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powódka powinna występować w charakterze strony powodowej, w sytuacji gdy stroną powodową powinien być R. G., który faktycznie zawarł umowę sprzedaży samochodu w dniu 12 października 2017 r., co w konsekwencji doprowadziło do braku wezwania R. G. do udziału w postępowaniu w charakterze strony powodowej,
- 2) nieważność postępowania poprzez niezastosowanie art. 87 § 1 w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. i błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że konkubent powódki – R. G. działa w jej imieniu, a tym samym błędne uznanie, że mógł on podpisać w imieniu powódki umowę sprzedaży samochodu z dnia 12 października 2017 r. oraz błędne uznanie, że mógł on uczestniczyć w oględzinach samochodu w dniu 14 stycznia 2019 r., co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że R. G. jako osoba trzecia był pełnomocnikiem powódki,
- 3) naruszenie przepisów procesowych poprzez niezastosowanie art. 129 w zw. z art. 233 § 2 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie wniosku pełnomocnika pozwanej do zobowiązania powódki do przedstawienia oryginałów umowy sprzedaży samochodu oraz oświadczenie o odstąpieniu od umowy i w konsekwencji przyjęcie, że dokumenty te stanowią materiał dowodowy w niniejszym postępowaniu,
- 4) naruszenie przepisów procesowych tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną ocenę przez Sąd I instancji dowodów z:
 - a) dokumentu - umowy sprzedaży samochodu z dnia 12 października 2017 r., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że umowa została zawarta między powódką, a pozwaną,
 - b) dokumentu – oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 24 października 2017 r. co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że dowód jest wiarygodny, a powódka skutecznie odstąpiła od zawartej umowy sprzedaży,
 - c) zeznań świadków R. G. oraz T. T. (1), co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że powódka nie miała wiedzy o rzeczywistym stanie technicznym sprzedanego samochodu, w tym o jego wadach w chwili zawarcia umowy sprzedaży,
 - d) opinii biegłego M. M., co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że opinia jest kompletna, a wniosek pełnomocnika pozwanej w zakresie powołania nowego biegłego nie jest konieczny,
- 5) naruszenie przepisów procesowych tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. w zw. z art. 235⁽²⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 243⁽²⁾ k.p.c., poprzez rozpoznanie sprawy z pominięciem dowodu w postaci wydruku ze strony internetowej (...), co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że R. G. nie miał możliwości dokonania przeglądu pojazdu przed zakupem i jednoczesnym braku wydania postanowienia w przedmiocie pominięcia tego dowodu,
- 6) naruszenie przepisów procesowych tj. art. 328 § 2 k.p.c., poprzez niekompletne sporządzenie uzasadnienia wyroku przez Sąd I instancji, w szczególności poprzez nie odniesienie się do dowodów:

- a) z przesłuchania stron dotyczących okoliczności zawarcia umowy sprzedaży samochodu, a tym samym błędne przyjęcie, że umowa sprzedaży samochodu została zawarta pomiędzy powódką a pozwaną,
- b) z zeznań świadków R. G., T. T. (1), M. K., N. K. oraz S. P. dotyczących stanu technicznego sprzedanego samochodu, a w konsekwencji przyjęcie, że R. G. nie został poinformowany o wszystkich wadach przedmiotowego samochodu w chwili zawarcia umowy sprzedaży,
- c) z dokumentu – wydruku ze strony internetowej (...), a w konsekwencji przyjęcie, że R. G. nie miał możliwości dokonania przeglądu samochodu przed zakupem,
- 7) naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 77 § 3 w zw. z art. 61 § 1 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, że powódka skutecznie odstąpiła od zawartej umowy sprzedaży,
- 8) naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 77² w zw. z art. 77³ oraz art. 78 § 1 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, że dowody w postaci umowy sprzedaży samochodu oraz oświadczenie o odstąpieniu od umowy stanowią oświadczenia woli złożone w postaci dokumentu,
- 9) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną interpretację art. 557 § 1 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, że R. G. nie wiedział o wadach sprzedanego samochodu w chwili zawarcia umowy,
- 10) naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 120 § 1 i 490 § 1 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, że roszczenie powódki o zwrot kwoty zapłaty jest wymagalne, a pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty zapłaty przed zwrotem sprzedanego R. G. samochodu.

Mając powyższe na uwadze pozwana wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia do dnia zapłaty oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa,

Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy wskazuje, iż podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sadu Rejonowego (art.382 kpc). Sąd odwoławczy również aprobejuje zasadnicze rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji, z tym zastrzeżeniem, że przyjął inną koncepcję w zakresie skuteczności doręczenia oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy sprzedaży, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia – co jednak pozostaje bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Najdalej idącym zarzutem apelacyjnym jest zarzut nieważności postępowania, która jest brana pod rozwagę przez Sąd II instancji również z urzędu. W tym zakresie Sąd odwoławczy nie podzielił zastrzeżeń apelującej, która wytknęła Sądowi niezastosowanie art. 196 § 1 w związku z art. 379 pkt 2 k.p.c. i błędne przyjęcie, że powódka powinna występować w charakterze strony powodowej, w sytuacji gdy stroną powodową powinien być R. G., który faktycznie zawarł umowę sprzedaży samochodu, co w konsekwencji doprowadziło do braku wezwania go do udziału w sprawie w charakterze strony powodowej, a także zarzutu niezastosowania art. 87 § 1 w zw. z art. 397 pkt 2 k.p.c. i błędne przyjęcie, że konkubent powódki działał w jej imieniu, mógł podpisać umowę sprzedaży samochodu, a także uczestniczyć jako jej pełnomocnik w oględzinach.

Sąd Okręgowy podkreśla, że podpisanie umowy zakupu auta przez partnera powódki nazwiskiem powódki należy ocenić jako błędne (niedopuszczalne), niemniej jednak nawet w początkowej w fazie postępowania nie budziło żadnych wątpliwości, że występował on jako pełnomocnik powódki – charakteru jego udziału w podpisywaniu umowy nie kwestionowali również zbywający, a posiadanie pełnomocnictwa do zbycia pojazdu nie wymagało formy szczególnej i nawet pisemnej. Ponadto powódka potwierdziła umocowanie partnera do zawarcia umowy w jej imieniu – podobnie można przyjąć, iż umowa zbycia samochodu mogła być zawarta w formie ustnej. Dodatkowo jak już podkreślono wcześniej, strona pozwana nie kwestionowała legitymacji procesowej powódki na wcześniejszym etapie postępowania wskazując, że to R. G. nabył pojazd. Sąd Okręgowy nie ma również wątpliwości co do dopuszczalności obecności partnera powódki w trakcie oględzin. Biegły w swoich zeznaniach wskazał, że powódka ustnie poinformowała obecnych na oględzinach – w tym również męża pozwanej i jej pełnomocnika o tym, że jej partner ją reprezentuje. W protokole z oględzin (opinii) nie znajdują się również żadne zastrzeżenia co do obecności R. G. w trakcie czynności. Nie można także uznać, że kwestionowanie przez stronę pozwaną wykorzystania w opinii biegłego materiału dostarczonego przy użyciu urządzeń partnera powódki stanowi zastrzeżenie do co do samej jego obecności w czynności.

Odnosząc się, do zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c., należy wskazać, że apelująca stawiając ten zarzut odwołała się do jego nieobowiązującej już treści. W toku rozpoznawania przedmiotowej sprawy doszło do wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), która w części obejmującej postępowanie przed sądem II instancji weszła w życie z dniem 7 listopada 2019 roku. Z treści w/w przepisu wynikało, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Aktualnie przepisem który reguluje tę kwestię jest przepis art. 327¹ k.p.c. który w § 1 wskazuje, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać:

- 1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;
- 2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarówno w dacie wydania przez Sąd Rejonowy skarżonego orzeczenia jak i w dacie wniesienia apelacji obowiązywało nowe uregulowanie, do którego odniesiono się w dalszej części uzasadnienia.

Należy podnieść, że uchybienie przez sąd pierwszej instancji przepisowi art. 327¹ k.p.c. zachodzi tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Tylko bowiem w takim wypadku uchybienie art. 327¹ k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.02.2001 r., V CKN 606/00, Legalis Nr 326815; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.02.2003 r., I CKN 65/01, Legalis Nr 57266; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13.05.2013 r., I ACa 280/15, Legalis Nr 1285568).

Powyższy skutek nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie. Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wskazuje, że Sąd I instancji odniósł się zarówno co do dowodów z przesłuchania stron dotyczących okoliczności zawarcia umowy sprzedaży samochodu jak i świadków R. G., T. T. (1), M. K., N. K. oraz S. P. dotyczących stanu technicznego sprzedanego pojazdu.

W treści swego uzasadnienia Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że uznał, iż R. G. podpisując w imieniu swojej partnerki (używając – bezsprzecznie jej nazwiska) umowę kupna pojazdu działał jako jej pełnomocnik. Nie można zarzucić, że Sąd I instancji nie odniósł się do zeznań stron w zakresie okoliczności zawarcia umowy sprzedaży i tym samym błędnie przyjął, że umowa sprzedaży samochodu została zawarta pomiędzy powódką a pozwaną. Jak słusznie wskazano w

odpowiedzi na apelację legitymacja powódki nie była przez pozwaną kwestionowana na żadnym etapie postępowania, zatem nie była przedmiotem sporu. Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia na stronie 10 (k. 434v) wskazał, że świadkowie S. P. i N. K. orientowali się w stanie technicznym sprzedawanego pojazdu jednak nie uczestniczyli w rozmowach z kupującym. Co istotne pozwana stawiając powyższy zarzut w treści jego uzasadnienia odnosiła się tylko do wadliwej oceny dowodu z zeznań świadków R. G. i T. T. (1) podczas gdy formułując go odnosiła się również do zeznań pozostałych świadków. Niemniej jednak zarzut ten w ocenie Sądu Okręgowego stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji. Sąd Rejonowy obszernie wyjaśnił w treści uzasadnienia, dlaczego uznał zeznania męża pozwanej za niewiarygodne, odniósł się także do kwestii jego profesjonalizmu jako mechanika samochodowego. Zeznania świadków G. i T. pozostawały w sprzeczności do stanowiska męża pozwanej i z tego względu pozwana próbuje je podważyć. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jasno wynika, że partner powódki oraz jego znajomy nie mieli świadomości o wadach pojazdu, a wszelkie ich wątpliwości mąż pozwanej wyjaśniał bagatelizując usterki. W kwestii pozostawienia bez rozpoznania wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z wydruków ze strony (...) na okoliczność możliwości zbadania pojazdu w pobliskich warsztatach samochodowych należy podkreślić, że Sąd Rejonowy na stronie 16 uzasadnienia (k. 437 v) wyraził pogląd (który Sąd Okręgowy popiera), że partner powódki nie miał obowiązku skorzystania z badań pojazdu w innym warsztacie niż warsztat męża pozwanej, zatem pomimo iż formalnie wniosek ten nie został rozpoznany należało przyjąć, że dowód ten pozostawał bez znaczenia w niniejszej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzut naruszenia art. 327¹ k.p.c. (dawniej 328 § 2 k.p.c.) należało uznać za chybiony.

Kolejnym zarzutem apelacyjnym dotyczącym naruszenia przepisów procesowych był zarzut niezastosowania art. 129 w związku z art. 233 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosku pełnomocnika pozwanej do zobowiązania powódki do przedstawienia oryginałów umowy sprzedaży samochodu oraz oświadczenia o odstąpieniu od umowy podkreślić należy, że w aktach sprawy na k. 81 znajduje się oryginał umowy sprzedaży pojazdu zawartej pomiędzy stronami, dostarczony przez stronę powodową na wezwanie Sądu Rejonowego. Faktem jest, że jedynie pismo stanowiące odstąpienie od umowy wysłane według twierdzeń powódki do pozwanej nie zostało złożone w oryginale. Niemniej jednak pozostaje to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy albowiem wbrew rozważaniom Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy nie przyjął, iż odstąpienie od umowy nastąpiło na podstawie kserokopii dokumentu, który został dołączony do odpisu pozwu. Przywołać w tym miejscu należy orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r. II CSK 415/13, w którym wskazał, że skierowane do sprzedawcy żądanie zwrotu zapłaconej ceny z powodu wady rzecz sprzedanej zawiera implicite oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży (vide: III CZP 80/02, III CZP 96/03). Sąd Okręgowy podziela tę koncepcję i przyjmuje, że pozwana skutecznie odstąpiła od umowy poprzez wniesienie pozwu w niniejszej sprawie, a kwestia przedstawienia kserokopii dokumentu odstąpienia od umowy ma znaczenie poboczne. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu naruszenia art. 77 § 3 w związku z art. 61 § 1 k.c.

Brak jest także podstaw do uwzględnienia podniesionego przez apelującą zarzutu w postaci naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę przez Sąd Rejonowy dowodów z dokumentów umowy sprzedaży, oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży, zeznań świadków R. G., T. T. (1) oraz opinii biegłego M. M.. Należy zaznaczyć, że skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ.). Ażeby zatem zasadny był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. oraz uznanie, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie wystarczy wyłącznie przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest natomiast jednoczesne wykazanie – czego nie uczyniła pozwana – iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Przedstawione przez pozwaną w treści apelacji argumenty stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu

Rejonowego i nie znajdują poparcia w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy podzielił pogląd, że partner powódki w toku procesu zakupu auta pełnił funkcję jej pełnomocnika, dlatego nie ma podstaw do kwestionowania ważności umowy pomiędzy stronami. Także ocenę zeznań świadków R. G. i T. T. (1) i opinii biegłego należy uznać za prawidłową. W/w dowody wzajemnie się uzupełniają i stanowią spójną całość, której nie udało się pozwanej skutecznie zakwestionować. Wobec tego, w ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co czyni nieuzasadnionym również powyższy zarzut.

Sąd Okręgowy nie podzielił także argumentacji przedstawionej przez apelującą co do poinformowania przez męża pozwanej R. G. o wszystkich wadach sprzedawanego pojazdu. Faktem jest, że z zeznań zarówno R. G. jak i M. K. wynika, że partner powódki widział świecące na desce rozdzielczej pojazdu kontrolki poduszki powietrznej i ciśnienia opon, a także wiedział o zarysowanej karoserii. Niemniej jednak jak wynika, ze spójnych zeznań R. G. i T. T. (1) mąż pozwanej podkreślał, że wystarczy w pojeździe dokonać podstawowych czynności związanych z eksploatacją (wymiana świec, oleju, kontrolki) aby wyeliminować alarmujące o nieprawidłowościach sygnały. Sam mąż pozwanej wskazywał, że nie diagnozował auta, zatem w ocenie Sądu Okręgowego niemożliwe jest aby poinformował partnera powódki o wszystkich wadach samochodu. Ponadto z jego zeznań wynikało, iż szyby w aucie były oryginalne co stoi w sprzeczności z wnioskami opinii sporządzonej przez biegłego. Bezsprzecznie mąż pozwanej – fachowiec w swojej dziedzinie, mechanik samochodowy, uspił czujność partnera powódki bagatelizując usterki auta. Niewiarygodne jest także stanowisko, że partner powódki zgodził się na zakup auta posiadającego tak istotne wady po obniżeniu ceny sprzedaży o jedynie 3.000 zł, skoro jak wynika z opinii biegłego wartość pojazdu w takim stanie była znacznie niższa. Nie można zatem uznać, że strona powodowa wiedziała o wadach zakupionego pojazdu w chwili zawarcia umowy w związku z czym sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi na podstawie art. 557 § 1 k.c.

Stanowisko Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny skutków skorzystania przez stronę z ustawowego prawa odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy ruchomych nie jest jednolite. Stwierdzić trzeba, że także stanowisko doktryny, zarówno co do oceny skutków odstąpienia od umowy sprzedaży nieruchomości, jak i rzeczy ruchomych, jest rozbieżne i wyraźnie dzieli się na dwa kierunki; przyjmujące obligacyjne albo rzeczowe skutki tej czynności. W judykaturze Sądu Najwyższego podział ten znalazł odzwierciedlenie w kilku orzeczeniach. W wyroku z dnia 26.11.1997 r., II CKN 458/97 (OSNC 1998, nr 5, poz. 84), dotyczącym skutków odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy ruchomej przez kupującego z powodu wady tej rzeczy (art. 560 § 1 k.c.). Sąd Najwyższy stwierdził, że czynność ta powoduje przejście własności rzeczy z powrotem na zbywcę, a więc wywołuje skutek rzeczowy. Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.1.2002 r., V CKN 660/00 (OSP 2003, nr 1, poz. 2) w odniesieniu do skutków odstąpienia sprzedawcy od umowy sprzedaży rzeczy ruchomej z przyczyn określonych w art. 491 § 1 k.c.. W uzasadnieniu tych orzeczeń opowiedział się za taką wykładnią przepisów dotyczących ustawowego odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy ruchomych, która prowadziłaby do uproszczenia i ułatwienia stronom możliwości skorzystania z tego prawa. Wskazał, że wykładnia tych przepisów, przy zastosowaniu także w drodze analogii przepisu art. 395 § 2 k.c., dotyczącego skutków umownego prawa odstąpienia od umowy, uzasadnia przyjęcie skutku rzeczowego odstąpienia od umowy sprzedaży, a argumenty, które legły u podstaw ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego o obligacyjnych skutkach odstąpienia od umowy sprzedaży nieruchomości, nie mają zastosowania do odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy ruchomych (Uchwała

Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 lutego 2003 r. III CZP 80/02). Powyższe stanowisko niewątpliwie pokrywa się z argumentacją przedstawioną przez pozwaną. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, że pomimo zgłoszenia pozwanej chęci zwrotu pojazdu, nie zostało wyznaczone miejsce oraz termin jego zwrotu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi pozwaną. Na koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki, które ustalono w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r.(Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Tomasz Józkiwiak Beata Woźniak Ewa Blumczyńska